

MOJE
DRAHÁ
JANE

ILSA MADDEN-MILLS

BARONET

Moje drahá Jane

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilsa Madden-Mills

Moje drahá Jane – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MOJE
DRAHÁ
JANE

MOJE
DRAHÁ
JANE

ILSA MADDEN-MILLS

 BARONET

Text copyright © 2024 by Ilsa Madden-Mills All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Translation © Jana Pacnerová 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2836-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2837-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2921-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2922-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Kapitola 1

JANE

Patrně neexistuje horší zakončení večera než obličejem v něčím rozkroku.

„To neudělal!“ říkám do telefonu, zatímco nade dveřmi knihkupectví zacinká zvonek. Párek dospívajících hrdliček vstupuje a drží se přitom za ruce. Uculím se. Ach, být tak znovu mladá a naivní.

„Myslíš, že bych o něčem takovém vtipkovala?“ vyštěkne Freida z druhého konce linky.

Freida je moje známá z dob modelingu, ale po tomhle fiasku už se mnou možná nikdy nepromluví.

„Promiň,“ řeknu.

Nespokojeně zamlaská a něco si polohlasem brumlá. Představuju si, jak si přehazuje vlnité hnědé vlasy přes rameno ve svém bytě na Upper East Side. Patrně je nalíčená svou typickou korálovou rtěnkou. „Báječně jsme se bavili a choval se jako gentleman,“ upřesňuje, „až do té doby, než jsme se loučili. Než jsem vystoupila z auta, dala jsem mu pusy, nic šíleného. A pak mi stlačil hlavu ke svému poklopci! Jak dokáže přejít od nešikovné pusy na dobrou noc rovnou k felaci?“

Děsí mě to. „Říkal něco?“

„Vykuř mi ho.“ Ani neřekl „prosím“.

„Ne,“ roste ve mně vztek.

Nejde jen o nepovedené rande; jde o respekt, který Stefano Marks zjevně postrádá.

„Jo. Podle něj jsem mu to zřejmě dlužila, protože utratil tolik peněz za zápisné do Amorova šípu. Prásák.“

Z hrudi se mi vydere dlouhý vzdech. „Kdybych věděla, že je takový, nikdy bych ho nedovolila přijmout za člena. Byl prověřený, věř mi. Moc se omlouvám.“

„Nejspíš lhal, až se mu od té dokonalé pusy prašilo.“

Stojím za pultem knihkupectví a sleduju párek pubertáků, jak se proplétá uličkami mezi regály k samoobslužné sekci. Vsadím se, že to vezmou nejkratší cestou rovnou ke Kámasútře.

Zmizí mi z dohledu a já se znovu zaměřím na Freidu.

„Mrknu se mu na účet.“ Nemám u sebe laptop, tak sáhnu pod pult pro složku papírových kopií členských formulářů. Mám ji pořád po ruce, ať už jsem doma, nebo tady v obchodě. Technicky vzato dnes zastávám funkci vedoucí, ale Emmy, moje starší sestra, která obchod vlastní se svým manželem, souhlasila, že tady můžu vyřídit pár vlastních úkolů. Dokonce využívám kancelář k pohovorům s klienty.

Našla jsem jeho spis. Stefano Marks. Dvaatřicet let. Advokát ve špičkové firmě. Tři písemná doporučení? Ano. Žádný záznam v trestním rejstříku a dobré úvěrové skóre? Ano. Na fotografii, kterou mám, je hezký a nádherně se usmívá.

Na papíře je tenhle chlap učiněné zlato. Není tu nic, co by varovalo před úchylem.

Nejen to, ale i párování bylo dokonalé. Kromě osobního pohovoru se mnou jim algoritmus dával devadesátiprocentní šanci na úspěch. Oba měli rádi suši. Oba byli zaměřeni na svou profesi a zajímali se o cestování a vaření. Měli dokonce i stejný pětiletý plán – chtěli se odstěhovat na venkov a otevřít si penzion nebo nějaký obchod. Neuměla bych si představit lepší pár, ani kdybych chtěla.

Jenže se něco pokazilo.

Škrtla jsem křížkem Stefanův obličej, zmačkala list papíru v ruce a všimla si, že můj seznam přijatelných mužů řídne. „Všechno u něj odpovídalo požadavkům, ale zřejmě to není ten druh klienta, o jaký stojím. Vyřadím ho z databáze. Vážně se omlouvám, Freido. Jestli můžu nějak...“

„Věřila jsem, že to dokážeš líp,“ přeruší mě. „Žádala jsem o někoho bohatého, s podobnými cíli, a tys mi ho dodala, ale je to naprostý kokot. To je fuk. Nic se neděje.“

Ale děje. Sevřu rty. Jestli se má můj podnik někdy odlepit od země, potřebuju spokojené klienty. Hlavní je dobrá pověst.

„Můžu ti najít někoho jiného,“ nabízím rychle a listuju řídkým seznamem přijatelných mužů. Gil Davis. „Tady jednoho mám. Je to doktor...“

„Zapomeň na to. Asi to znovu risknu na Tinderu.“

Jinak zvaném „devátý kruh pekla“.

Pracně hledám slova. „Opakuju, hluboce se omlouvám, a kdyby ses rozhodla to zkusit znovu, stačí jen...“

„Jo, Jane. Ne, díky. Možná to s tou seznamkou radši vzdej. Tak zatím.“

Freida zavěsí a mně se rojí hlavou myšlenky, když se sesunu na pult. Praštím do něj pěstmi a bezmocně zařvu. Už jsou to tři měsíce, co jsem začala s podniká-

ním, a ještě pořád jsem v červených číslech. Investovala jsem dvacet táců a při představě, že všechny půjdou do háje, je mi do pláče.

Jsem tak pohroužená v myšlenkách, až málem neslyším ty zvuky.

Nahlédnu do samoobslužné uličky a stanu se svědkem plnotučného pubertáckého muchlování. Kluk útočí na obličej dívky jako lev, který hltá kořist, a přitom ledabyle drží v druhé ruce Kámasútru. Musím ho obdivovat za schopnost multitaskingu. Ne že bych se v tom vyznala, protože moje sexuální zkušenosti jsou u ledu od narození mé dcery.

Moje vagina je něco jako město duchů na Divočím západě, zarostlé pavučinami, kudy vítr prohání chuchvalce suché trávy.

Nebo mi narostla nová panenská blána. Kdoví.

Zamířím k nim a cestou vdechuju konejšivou vůni kávy. V obchodě mám nejradši dřevité aroma regálů. Působí to jako les přímo uprostřed Manhattanu.

Knihkupectví Darling je historická dvoupatrová budova poblíž Central Parku, s mramorovou vstupní rotundou a nádherně vyřezávaným spirálovým schodištěm do vyšších podlaží. Je to mimořádné místo. V dětství jsem pobíhala mezi regály, četla v různých schovávačkách a jedla v kuchyňce. Babča tu kdysi pracovala a teď obchod patří mé sestře a jejímu manželovi.

Ale nejvíc zbožňuju zákazníky. Někteří jsou praštění, někteří okouzující a někteří jsou jasní magoři.

Pokud ale jde o ty dva pubertáky, jejich úmysly nejsou žádná záhada.

„Lidi. Dejte si pohov,“ zavolám na ně. „Ta kniha není jen o sexu, víte. Je o tom, jak žít vyvážený život. Je o tom, jak být šťastný.“

Odtrhnou se od sebe a mladík, asi sedmnácti- nebo osmnáctiletý, na mě užasle civí. Vázaná kniha dopadne na podlahu a já se leknu. Je to drahá kniha.

Jaké to asi je být tak zamilovaná, až vůbec nevnímáte jiné lidi?

Založím si paže na hrudi. „Znáte vůbec autora? Význam té knihy?“

„Ehm... pardon? Kdo jste?“ Potřásá hlavou a těká pohledem po obchodě, hledá únikovou cestu, ale zablokovala jsem uličku.

Nuceně se usměju. „Jsem vedoucí. Autor je Vátsjá-jana. Ta kniha je ve skutečnosti starověký hinduistický text, napsaný ve třetím století během zlatého věku literatury. Byl to tuším filozof a jeho kniha je vlastně o vědě lásky. Není to jen příručka sexuálních pozic, které si můžete jít vyzkoušet, když se nudíte.“

„Tak jo, fajn, jak myslíte, odcházíme,“ řekne dívka a sune se pryč ode mě, přičemž se drží přítele za ruku.

Následuju je v patách uličkou. „Pojednává o tom, jak vést dobrý život. Pravda, zaměřil se na sexuální aspekt, což asi bylo v té době něco revolučního, ale chtěl, aby lidé přijímali své touhy a byli v harmonii s ostatními povinnostmi.“ Ocitneme se v hlavním kruhovém prostoru. „Už můžete jít. Ledaže byste si tu knihu chtěli koupit? Stojí dvaapadesát dolarů.“

„Cože? Ani omylem,“ zabručí kluk a oba rychle krácejí k východu.

„To jsem tušila. Čau,“ loučím se s nimi vesele, než zmizí.

Vrátím se k regálům a shýbnu se pro knihu. Přejedu prsty obálku. Zalistuju stránkami a vyvalím oči nad sexuální pozicí Královna nebes. Žena má stehna přimáčknutá k hrudi a muž do ní vstupuje. Nakloním hlavu, prohlížím si dvojici a vnímám, že to sice vy-

padá obtížně, ale taky docela sexy. S povzdechem si připomenu, že mou prioritou je teď seznamka, ne můj depresivní sexuální život. Možná to jednou zase zkusím, ale prozatím se budu držet toho, že dělám amorka jiným.

Ale stejně. Ta pozice je zajímavá, to, jak má ta žena nastavené tělo. Nakláním hlavu a prohlížím si knihu, opřená o regál, a zvedám jednu nohu...

„Ještě tak kdybys měla chlapa, se kterým bys to mohla nacvičovat,“ ozve se hlas za knihami.

Vyjeknu překvapením, zaklapnu knihu a vrhnu pohled do mezery v regálech, odkud se na mě Babs culí s vědoucím výrazem. S hladkým rudým mikádem a v zeleném kalhotovém kostýmu je jako mrňavé tornádo módy a drzosti. Dělí nás pětadvacet let, ale od té doby, co se moje sestra Emmy provdala, se z ní stala moje bestka.

Zastrčím do otvoru knihu, abych ji zablokovala, zabručím „Ne, děkuju“, a loudám se zpátky za kasu, jako by mě právě nenachytala při podivnostech mezi stohy knih.

Ano, jsem ubohá. Ano, za posledních pět let jsem zažila okamžiky intimity pouze s vibrátorem.

Cítím, jak mě sleduje její pohled (i ona sama), když odplouvám, ale nemůžu odolat, abych se neotočila a neobdařila ji předstíraně drtivým pohledem.

Přistupuje k pultu s náručí plnou knih, které by její stopětapadesáticentimetrovou postavu klidně mohly překotit. „Slyšela jsem tě telefonovat. Další spokojený zákazník Amorova šípu?“

„To zdaleka ne. Freida říkala, že její partner chtěl na rande orál.“ Ustrknu latté.

Kývne, jako by to chápala. „Pokaždé se to nepovede, ať už jde o chlapa nebo o ženskou, ale strávila

jsi hodiny u pohovorů s lidmi. Vážně se snažíš, Jane. Těm ostatním apkám je jedno, co se s jejich klienty děje.“

Procházím složky a ukazuju jí tlustý stoh, asi pětasedmdesát stránek. „Tohle všechno jsou přijatelné ženy v databázi.“ Většinu z nich tvoří známé z časů modelingu. Většinou nezaplatily celý vstupní poplatek. Aby se podnik rozjel, dala jsem jim „přátelskou“ slevu.

Pak zvednu druhou hromádku.

„A tohle jsou nezadaní muži. Mám jich dvacet. Něco dělám špatně. Možná by to chtělo víc online inzerátů nebo další marketingovou kampaň.“

Nakrčí nos. „Měly bychom oslovit nějaké mužské shromáždění. Kdy je v New Yorku příští výstava lodí a karavanů? Vsadím se, že by se tam pár milých kluků našlo.“

„Jasně,“ vzdychnu. Ironie toho, že zrovna já dělám dohazovačku, mi neunikne. Snažím se budovat kariéru na lásce, kterou jsem sama nikdy doopravdy nezažila.

Ale zázrak, kterého jsem byla svědkem mezi Emmy a jejím manželem Grahamem, ve mně zažehl jiskru naděje.

Amorův šíp se nezrodil z pohádkové fantazie, ani se nezakládá na setkání s někým, z koho se mi rozbušilo srdce.

Prosím pěkně. Nejsem romantička.

Pouze se zaměřuju na využití *představy* lásky. Založit si podnik byla strategie, rozhodnutí těžit z univerzální emoce.

Pro mě je láska prostě jen nástroj, mocná síla, která se dá osedlat a využít k úspěšnosti mého podniku. Chci vybudovat impérium od základů, něco jiného než běžné seznamovací apky, jako je Tinder.

To, co jsem prožila s Tomasem, dárcem spermií pro Londyn, nebylo opravdové. Bylo mi sotva dvacet, byla jsem panna a o vztazích jsem nevěděla vůbec nic.

Představovala jsem si, že bude oduševnělý a hluboký a záhadný.

Nic z toho nebyl.

Zaplaším vzpomínky a rovnám navštívenky Amorova šípu. Usměju se nad logem, jasně červenou hlavíčkou protnutou zlatým šípem. Chci uspět. Moc to chci. V pětadvaceti nemám vystudovanou vysokou a nemám čas to dohnat. Pravda je, že si nejsem jistá, jestli bych vydržela dost dlouho vysedávat nad studiem, abych získala diplom.

Diplom z vysoké má Emmy, ale já jsem jen bývalá modelka, kterou vyhodili z branže, když porodila dítě. Ne že bych se chtěla vracet do modelingu. S tím jsem skončila po narození Londyn. Nebylo to dost stabilní, aby nás to uživilo.

„Jak se zpráva o tvém podniku rozkřikne, lidi se jen pohnou.“ Babs si vezme teplý pomerančovo-brusinkový vdoleček z tácu, než ho zaměstnanec zasune do vitríny s pečivem.

„To říkáš jen proto, že jsi sbalila úžasného chlapa,“ opáčím. Ona a Ray patří mezi moje úspěšné případy. Mám dokonce na webovkách i roztomilou fotku, kde se drží za ruce.

„Už je z něj mistr všech pozic z Kámasútry.“ Zahihňá se. „Samozřejmě, všechno, co umí, jsem ho naučila já. Štípání bambusu, to je tedy moje oblíbená. To je, když...“

„Kdepak. Nepotřebuju to vědět.“

Zatřepetá prodlouženými řasami. „Ale ano, potřebuješ. Radím ti, aby sis tu knihu koupila a odnesla domů. Ray má nejradši pozici Lotosového květu. To

se dělá takhle.“ Přitáhne si židli a ukáže na sedátko. „Sedne si a já mu vlezu na klín...“ Usedne na židli opačně a nechá hlavu klesnout dozadu, přičemž vystrkuje boky dopředu a dozadu a vydává sexuální zvuky.

Zavrtím hlavou. „Nech toho, než tě někdo uvidí. Potřebuješ odbornou pomoc.“

Sladce se usměje a vstane. „Ne, má drahá, potřebuješ ji ty. Najdi si učenlivého muže, jako je Ray. Není nic lepšího než mužský, který poslouchá, co mu říkáš.“

„To je pravda,“ souhlasím.

Přestože pracuje jako účetní ve finanční čtvrti, vždycky si udělá čas, aby přinesl Babs oběd ve dnech, kdy je moc zavalená prací, než aby si ho opatřila sama. Pokaždé přichází s úsměvem, polibkem a jejím oblíbeným kuřecím kari. A co je na tom nejlepší? Stal se klientem Amorova šípu prostřednictvím jedné z mých návštěvenek. Jednoho krásného dne přišel do knihkupectví a já mu tu vizitku hodila do tašky, když platil.

Babs mě pozoruje, jak si hraju s propiskou a otáčím ji v prstech.

„Zase dostáváš nápad?“

Ošiju se, upustím propisku a bubnuju nehtem o kelímek latté s rostoucí intenzitou. „Mohly bychom založit knižní klub výlučně pro muže. Vybrané thrillery a literaturu faktu, která odpovídá jejich zájmům.“

Do očí se jí vetře skelný výraz. „Knihkupectví plné mužských. Aaaano.“

Zbystřím. „A mohli bychom navázat partnerství s místním pivovarem nebo palírnou whisky a obchodem se špičkovými lihovinami. To by nepochybně přilákalo pěkné davy.“ Hlavou mi bleskne představa, jak náš obchod praská ve švech pod návalem mužů,

diskutujících o svých oblíbených románech a usrkávajících kvalitní whisky.

„Pak bychom měli na krku obchod plný opilých chlapů,“ zamračí se. „To by nebyla žádná legrace.“

Poklesnou mi ramena. „Pravda. Mohlo by to mít pár zádrhelů, ale...“ Vzdychnu. „Každopádně to budu muset probrat s Emmy.“ Ta je momentálně s manželem na prodloužené dovolené na řeckých ostrovech, spolu s jejich malou Hazel.

Podívám se do papírových složek a v duchu se vrátím k rozhovoru s Freidou. „Tohle už je za tenhle měsíc třetí nepovedené rande. Může se dneska stát ještě něco horšího?“

Babs se uchechtne. „Teď si koleduješ o pár facek od karmy.“

Popadnu telefon, abych si zkontrolovala zprávy. Potvrdím si, že nemám žádné textovky. Otevřu e-mail, přičemž se polohlasem modlím o dobré zprávy.

Místo toho uvidím Tomase Vincenta.

A v tu chvíli mi dojde, že Babs má pravdu.

Vždycky může být hůř.

Jeden by řekl, že už mi ze srdce nezbylo nic, co by mohl zdrtit, ale bolest, která se mi šíří v hrudi, mluví jinak.

Prst mi otálí nad otevřenou ikonkou, úzkost mi proudí páteří, jak zírám na neotevřený e-mail. Potom, co skoro pět let vychovávám Londyn sama, na mě jeho jméno svítí z displeje jako přízrak z minulosti a rázem mě přenáší do doby, kterou jsem se usilovně snažila hodit za hlavu.

Hlavu mi zaplaví příval otázek. Chce poznat Londyn? Srdce se mi při té představě sevře. Nikdy ji neviděl, nikdy nechtěl. A teď zčistajasna pošle e-mail.

Zhluboka se nadechnu. Nemůžu mu zakázat se s ní

setkat, podle zákona ne. Je koneckonců její otec. Ale svírá mě strach, co to udělá s Londyn. Nesnesu představu, že by měla čelit stejnému zklamání, jaké jsem prožila já. Představu, že jí slíbí, že tu pro ni bude, a pak zmizí.

Zavřu oči a sbírám odvalu. Londyn je můj svět a já jsem pro ni máma i táta. Je šťastná a milovaná a nepřítomnost otce na ni nijak nedoléhá.

Otevřu e-mail a srdce mi buší, jak se připravuju na slova, která by mohla roztržít rovnováhu našich životů. Ale ne, není to to, čeho jsem se obávala, ani nic, co bych si dokázala představit.

Je to pozvánka.

Pozvánka na svatbu.

S někým jménem Savannah Woodová.

Displej se mi rozostří, jak na něj civím s pusou dokořán, a víří ve mně emoce. Pan Nechci-Se-Vázat, muž, který uprchl při zmínce o otcovství, vlez do chomoutu v největším zapadákově světa, někde v New Jersey. Ta ironie je hořká pilulka, která mi uvízne v hrdle.

Nohy se mi podlomí, instinktivně natáhnou ruku a opřu se o okraj pultu.

Proč mě zve?

Je to nějaký ujetý způsob ruky podané ke smíru, nebo mi jen chce ublížit?

„Co to je?“ pronikne do mých myšlenek hlas Babs. V mžiku je u mě, s viditelnou obavou mi vezme telefon z ruky. Vyvalí oči, když čte, a nevěřicně se zajímá. „Ten sráč se žení. A zve tě? Proč?“

Zavrtím hlavou, unikne mi dutý smích. „Nemám zdání,“ vypravím ze sebe.

Po všech těch milnících, o které přišel s Londyn, se vynoří s pozváním na svatbu s někým jiným. Působí

to jako vtip, výsměšná připomínka toho, co nedokázal dát nám.

Rychle si načtu zpravodajský článek o Tomasovu televizním seriálu *Doktor Romantik*, a samozřejmě, Savannah Woodová je skutečné jméno jedné z hereček, které v něm účinkují. Tomas hraje zádumčivého doktora s těžkou minulostí. Ona představuje v seriálu jednu z lékařek.

Hrdlo se mi svírá. Nikdy jsem se na ten seriál nedívala.

Nemohu se přimět vidět jeho úspěch, a to ze mě možná dělá strašnou osobu.

Babs mě obejme kolem ramen. „Neměl to posílat a mrzí mě to, ale je ti líp bez něj.“ Mračí se na pozvánku. „A jako že fakt? E-mailové pozvánky jsou ubohost. Copak už nemá peníze?“

Spolknu knedlík v krku, zatímco Babs pokračuje v tirádě o tom, jak společnost ztrácí veškerý smysl pro etiketu, ale skoro neposlouchám. Vzpomínka na to, jak jsem mu sdělila, že jsem těhotná, se mi přehrává v hlavě jako film. Ten den v naší oblíbené kavárně v Chelsea jsem na sobě měla tyrkysové květované šaty, ty, co se mi líbily, protože mi šly k zeleným očím. Objednala jsem nám oběma kávu a croissant, čekala jsem a v duchu zápolila s těhotenským testem, který jsem si udělala dva dny předtím.

Vybavuju si rytmické syčení přístroje na espresso, cinkání šálek v kavárně.

Byla jsem vyděšená. Byla jsem trochu nadšená. Chodili jsme spolu teprve půl roku.

Sedl si naproti mně a spustil o nějaké menší roli, kterou dostal v seriálu. Poslouchala jsem, snažila se vybrat ideální okamžik a pak jsem mu to se šaty zmuchlanými v zatátech pěstí pod stolem pověděla.

Jeho oči, ty, které jsem považovala za oduševnělé, se proměnily v led.

„Moje kariéra je na vzestupu. Nechci mít s dítětem nic společného, Jane.“

Už po tisíci se mi v hlavě vynoří otázka, jak se mnou mohl někdo, koho jsem tak divoce milovala, zacházet tak bezohledně.

Jeden se vážně nevyzná v něčím srdci, dokud se neobjeví problém.

Pak poznáte, kdo vydrží a kdo uteče.

On utekl.

Před pěti lety mě jeho odmítnutí zničilo, ponechalo ve mně otázku, jestli jsem vůbec hodna lásky, jestli o mě bude někdy někdo stát. Londyn a já jsme pro něj byly příliš těžká břemena.

Londyn není břímě. Je dar, moje životní síla.

Přinutím se znovu přejet pohledem slova pozvánky. Je to za čtyři měsíce. Datum na mě zírá směle a výsměšně.

„No, dobrá zpráva,“ ozve se Babs po několika minutách, s pohledem na hodiny. „Už je skoro čas zavírat. Já pozamykám a ty jdi domů dřív. Cestou se stav pro smoothie pro sebe a pro Londyn. Pak ji ulož do postele a napuť si vanu s bublinkami. To ti udělá dobře.“

To je obvykle recept, který mě přiměje k úsměvu. Ale dneska to nejde.

Sáhnu po kabelce ve tvaru srdíčka, kterou mi darovala Emmy potom, co jsem se jí svěřila se vznikající představou své seznamky. Z možnosti, že ji zklamou, se mi svírá žaludek. Zaslíbila svůj život tomu, aby mě vychovala, a nikdy nezakolísala ve víře, že to někam dotáhnu, něco dokážu.

Musím si věřit.

Sevřu kabelku a pocítím nával odhodlání.

Nesmím si nechat diktovat budoucnost strachem – ani vzpomínkami na Tomase.

Musím uskutečnit tenhle sen.

Shrábnu do dlaně hromádku firemních navštívenek. Mám ještě půldruhé hodiny času, než vyzvednu Londyn ze školky. „Dva bloky odtud je bar, který otevřeli před pár měsíci. Minulý týden jsem mluvila s majitelkou a řekla, že tam můžu ty vizitky nechat.“

Už jsem navštívila martini bar Marcelle's – hned přes ulici – a několik dalších podniků v blízkosti knihkupectví. Klidně můžu zkusit i tenhle nový.

„Musí tam být nějací normální kluci. Ne?“ V hlase mi zní naděje.

„Vezmeš si tamten ohoz?“

Myslí tím tógu, kterou mám viset v kanceláři. Sarkasticky se zasměju. „Jo. Ten vždycky budí zájem.“

Našpulí pusou. „Je strašně praštný, má milá.“

„Ale funguje to.“

Ještě mluví o tom, jak je ten outfit křiklavý, když už mířím do kanceláře v přízemí za prodejnu. Zavřu za sebou dveře a opřu se o ně. Pravda je, že potřebuju vypadnout od Babs, aby nekladla další dotěrné otázky ohledně Tomase. Nesdělila jsem své rodině do všech podrobností, co se stalo. Hlavně jsem nechtěla, aby ho moje sestra a bratr pronásledovali a nutili figurovat v Londynině životě. Nechci ani jeho peníze – ne že by jich tenkrát měl nějak moc.

Vyměním obvyklé kalhoty, blůzu a lodičky za dlouhou bílou tógu, zdobenou třpytivými růžovými a červenými srdíčky. S povzdechem si připevním třepetavá bílá křídla.

Přes rameno si přehodím malý luk s toulcem malých dřevěných šípů a snažím se nabrat trochu sebejistoty.

Dlouhé medově blond vlasy, obvykle rozpuštěné přes ramena, mám teď svinuté do úhledného, praktického drdolu. Jasně rudá rtěnka přidá trochu barvy a náznak maskary se pokusí zamaskovat bledost pokožky.

Natrénuju úsměv.

Pozor, lidi, přichází Amor.

Zamávám Babs na rozloučenou a mířím ze dveří ven na ulici. Můj amoní převlek si vyslouží několik zvědavých pohledů, ale tady jsme v New Yorku a podivnost je normální.

Otevřu dveře baru Carson's a vstoupím. Uvnitř to šumí energií, stěny jsou pokryté plochými televizními obrazovkami s přenosy sportovních akcí. Prostor zdobí neonové nápisy a sportovní suvenýry. Rozhodně to není nic nóbl, ale panuje tu zdrženlivá atmosféra.

Krátce přejeďu místnost pohledem, jen jako běžná návštěvnice.

Nemůžu se ubránit, abych v duchu nezasténala nad tou podívanou.

Ženy jsou roztomilé. Zato muži...

U baru se jeden chlapík přehrabuje v arašidech s vervou Indiana Jonese na archeologických vykopávkách. Jiný chlap, v motorkářském tílku, si nonšalantně čistí nehty párátkem. A pak je tu pan Jukebox, který na mě mrkne. Jeho tupé jako by žilo vlastním životem.

Vítej v zásobárně randilů, Jane.

Šípy ti nebudou stačit, aby ses v ní zorientovala.

S ocelovými nervy a zářivým úsměvem v pohotovosti si připomenu, že by tu mohl být někdo kvalitní. Pokrčím rameny, spíš kvůli sobě než komu jinému, a vydám se k baru.

Tehdy vzhledne Indiana Jones, alias Lovec Arašidů od svých vykopávek. Naše oči se setkají a plachý

úsměv vystřídá jeho intenzivní soustředění, jako by mu došlo, jak legračně asi vypadá. Nebo mu možná připadám legrační já.

Poněkud komicky si smete z dlaní drobečky oříšků a pak mi jednu podá. „Pardon, dneska jsem zmeškal oběd,“ řekne. „Já jsem Mitch.“ Na pohled je třicátník, hnědé vlasy má sčesané z obličeje a v přívětivém úsměvu se objeví dolíček. Hnědozelené oči se uctivě střetnou s mýma, zdánlivě ho nijak nezkrúší moje tóga s odhaleným ramenem. Má na sobě modré kalhoty a košili, vyzařuje určitou usebranost a já zalétnu pohledem k jeho ruce – žádný snubní prsten. Bod pro Jane.

Najít diamant v hlíně, jako je Mitch, bude možná tím potřebným znamením, že Amorův šíp je na správné koleji.

Potřesu mu rukou. „Jane,“ odpovím rázně, usednu na stoličku vedle něj a opřu si bradu do dlaně. Obdařím ho oslnivým úsměvem a strčím do pusy burák. „Takže, Mitchi, jsem dohazovačka. Jak vidíš, dneska večer hraju Amora. Hledáš do života někoho mimořádného?“

Kapitola 2

JASPER

Rozrazím dvojité dveře baru v sousedství. Obrací se ke mně moře obličejů, některé mě poznávají, jiné reagují na můj zuřivý výraz.

Obvykle jsem duše každého večírku, ale dneska ne. Dnes mám náladu tak temnou, jak je na mně asi poznat. Mám svůj cíl.

„Macy! Lacy!“ Můj hlas duní celou místností, přehlušuje šum rozhovorů a tóny klasického Aerosmith, znějící v pozadí. Hovor utichne, všechny oči se upírají na mě, ale já se dnes zaměřuju jen na jediný cíl.

V tmavém rohu se choulí pachatelky, mé neteře, nebo, jak jim s oblibou říkám, Věc Jedna a Věc Dvě. Jejich lesklé blond culíky, tak podobné matčiným, je prozradí. Je jim teprve sedmnáct, ale talentem na působení chaosu konkurují hurikánu pátého stupně.

Nakráčím k nim cílevědomým krokem, dav se přede mnou rozestupuje. Za zády slyším šepot.

„Hele, není to Jasper Jannich?“ slyším od někoho. Jiný hlas se přidá. „Kdopak ho asi nasral.“

Za normálních okolností si užívám pozornosti

a zdravím. Energie návštěvníků sportovního baru je mé palivo. Ale dneska se soustředím na ty spratky. Jsou tak zabrané do lumpárny, kterou právě vymýšlejí, že si ani nevšimnou, jak se k nim řítím.

Chystám se zjednat pořádek.

Aspoň že to není tak zlé, jak jsem si původně představoval. Když jsem je šel zkontrolovat do ložnice v mém bytě a našel ji prázdnou, napůl jsem čekal, že je tady najdu tančit na baru. Pít panáky. Flirtovat s lidmi dost starými, aby mohli být jejich rodiči.

Místo toho se shlukly kolem hracího automatu a hihňají se, jak Lacy vystřeluje kuličku. Nepijí, pokud vidím správně, a mají na sobě celkem cudné šortky a trička.

Ušklíbnu se do jejich obličejů, osvětlených mihotavými světýlky automatu. Hrají *Strážci Galaxie*, na lesklém povrchu září divoké barvy, kde se stříbrná kulička odráží od nárazníků a klouže tunely.

Macy, která je větší extrovert, na mě pohlédne, jako by mě už dávno čekala. Nadšeně mává. „Lacy láme rekordy.“

Založím si paže na hrudi. „Hele! Jedna zajímavost... tohle nevypadá jako vaše ložnice.“

Macy pokrčí rameny. „To taky není. Evidentně ses rozhodl, že si při filmu zdřímeš, a nechtěly jsme tě budít. Nechaly jsme ti dopis na ledniče, takže na nás nemůžeš být naštvaný. A tahle hra je ohromná legrace. Nemáš ještě čtvrtáček?“

Zírají na mě a čekají, až mi bouchnou saze. O to jim jde. Pokoušejí mou trpělivost už dva týdny a nikdy mě nenapadlo, jak těžké bude už jen si o nich udržet přehled. Jak to propána dělá moje sestra Rayna?

„Ale nejde vám to,“ prohlásím. Nikdy na ně nevy-

držím zůstat naštvaný dlouho. „Ustupte stranou. Musíte mít rychlé prsty. Pusťte k práci mistra.“

Vymění si překvapený pohled a pak mě pustí k automatu. „Takže nepovíš mámě, že jsme zdrhly?“ zeptá se Macy.

Jsem zvyklý nechávat si před Raynou ledacos pro sebe. Od dětství. Pravděpodobný důvod, proč se zdráhala nechat u mě své holky, když odjížděla na dámskou jízdu po Evropě. Dala mi dlouhý seznam blbostí, které nechce, aby dělaly, jako by prostě věděla, že to zkusí.

A zkusily. Rozdíl je v tom, že nejsem jejich máma. Jsem zábavný strýček.

Vylovím z kapsy čtvrták a hodím ho do automatu. „Ne. Sledujte.“

Vystřelím kuličku, zručně pracuju s tlačítky, sbírám body. Holky nadšeně vřískají a tleskají, což mě udržuje v tempu. Patrně bych měl vyvádět a odvést je domů, protože jsou nezletilé, ale nepijí. Tohle je jen dobrá, neškodná zábava.

Ale jsme v baru. Uf. Jsem strašně špatná otcovská postava.

Což je důvod, proč nikdy nebudu mít děti.

Skutečnost, kterou mi poslední dobou připomínají tyhle dvě chodící reklamy na antikoncepci.

Vypily mi všechen pomerančový džus. Všude nechávají špinavé nádobí. Ječí na mě, když překážím jejich tiktokovým tanečkům. Ani nemluvě o tom, že mi všude po bytě nechávají rozházené šatstvo a dámské potřeby.

Měl bych to znát. Vyrůstal jsem se čtyřmi staršími sestrami.

Ale jedno vím: sdílet šatnu s New York Pythons je jako procházka růžovým sadem v porovnání se sdílením domu se ženskými.

Sestra mi hodně dluží.

Zanedlouho se kolem shromáždí další lidé, sledují, jak trhám automat na kusy, fandí mi.

Ale pak to špatně načasuju a kulička proklouzne mezi pohyblivými křídélky, čímž oficiálně skončí mé kolo. Mrknu na skóre: 447,435.000.

Neteře tleskají, chytají mě za paže a poskakují. „Máš nejvyšší skóre!“ hlásí unisono. Je to divné, jak říkají věci současně a stejným tónem.

Ukážu jim zdvižené palce. „Tak jo. Půjdeme do...“

„Ale no tak, Jaspere. Nemůžeme ještě chvílku hrát?“ ptá se Macy.

Jsou kouzelné a jejich našpulené pusinky budou jednoho krásného dne lámat mnohá srdce. Jsem v jejich rukách tvárný jako hlína. Vylovím z džínů několik dalších čtvrtáků a mince jim předám. „Jenom než vám dojdou. Jo?“

Poskočí a popadnou peníze a pustí se do práce. Ukážu na bar, ne že by mi věnovaly nějakou pozornost.

„Jdu si dát...“ Umlknu do ztracena. Je to vedlejší. Přebíral mi je herní automat.

Přesunu se k baru. „Ahoj, Lee,“ pozdravím barmana a podívám se, co čepují. Nevím proč. Tenhle podnik se stal letos v létě mým místním napajedlem a zdejší nabídka se nikdy nemění.

„Dej mi guinness.“

Načepuje mi pivo a přisune ho přede mě. Tehdy zvednu oči a uvidím ji na druhém konci barového pultu. Obočí mi vystřelí vzhůru údivem.

Nedá se přehlédnout.

Je vyšší než většina mužů kolem ní.

A nádherná, s těma daleko od sebe posazenýma zelenýma očima se zvednutými koutky.

Má plné rty a poprašek pih na nose a nahoře na tvářích.

Je to dokonalá směsice holky odvedle a smrtící sexy krásky.

Škoda, že mě nesnáší.

Tady ji máme, Jane Darlingovou, oděnou do nějaké příšerné tógy.

Uculím se nad lukem a šípy, zavěšenými na jejích zádech. Myslí si, že je Halloween? Vypadá to, že prohrála nějakou sázku.

Znám Jane už dlouho, naše cesty se posledních několik let kříží díky tomu, že její sestra je vdaná za mého kámoše Grahama. Vždycky působí tak nějak nesouhlasně, když jsem nablízku, jako bych představoval nějaké sportovní kliše, zabeđeného fotbalistu. A jasně, tuhle roli umím hrát, ale nejde mi jen o touchdowny a bulvár.

Přejíždí zrakem přítomné a já si nemůžu pomoci, abych ji nepozoroval. Něco mě na ní zajímá, navzdory mé averzi.

Možná je to výzva v podobě ženské, která mě nemá ráda.

Mluví teď s nějakým motorkářem, jehož ocvočkovaná kožená bunda a tetování ostře kontrastují s jejím andělským mundúrem. Neslyším, o čem si povídají, ale podle toho, jak naklání hlavu a soustředěně naslouchá, jede v plném amorkovském režimu. Potlačím smích.

Napůl mám sto chutí napochodovat k ní a načechrat jí kapku peří (andělská křídla). Vždycky je zábavné ji trochu nadzvednout.

„Proč je ta holka oblečená, jako by se chystala střílet šípy?“ zeptám se barmana a nenápadně kývnu bradou směrem k ní.

Rozesměje se. „Seznamkové turné. Snaží se dělat kšefty. Minulý týden si sem přišla promluvit s majitelem.“

Upiju piva, chladná tekutina mi klouže do hrdla. Jane si hraje na amorka? Svět je plný překvapení.

Vybavím si jeden rozhovor s Grahamem, kdy se zmínil, že si Jane zakládá vlastní podnik. Tohle bude nejspíš ono.

Znovu se napiju a v myšlenkách se zatoulám k poslednímu setkání s Jane. Bylo to v Grahamově bytě. Pozval mě na oslavu narozenin své manželky Emmy. Bylo tam hodně lidí, hlavně přátelé Emmy, Grahamova rodina a pár hráčů z týmu. Jane, vůči mně vždycy strohá, se trochu namázla a polila mě červeným vínem.

Udělala to naschvál? Možná.

Graham mi nabídl suchou košili a já se do ní převlékl v koupelně. Zrovna jsem ji zapínal, když mi zatelefonovala holka, se kterou jsem tehdy chodil. Jasně, slyšel jsem, jak Jane klepe na dveře, říká, že potřebuje do koupelny, a ptá se, proč mi to tak trvá, ale věděl jsem, že v Grahamově bytě je koupelen několik. Ignoroval jsem ji a smál se tomu, jak brblá skrz dveře. Pak odemkla bezpečnostní koupelňový zámek zvenku a nakráčela rovnou dovnitř. Zpražila mě pohledem, sebrala mi telefon a řekla té holce, že jsem magor. Prošla kolem mě, vyhrnula si šatičky a vyčurala se přímo přede mnou. Civěl jsem za ní, když odplouvala.

Po celý večer pořád pronášela jízlivé polohlasité poznámky, právě jen tak nahlas, abych je zaslechl. „Typický sportovec,“ bručela si, když jsem si povídal s kluky, nebo: „Vsadím se, že ani neví, jak se píše ‚oddanost‘.“

Bylo to pichlavé – typická Jane.

Pak tu byla ta chvíle, kdy mi před několika lety dala facku potom, co jsem ji zčistajasna políbil. Tahle vzpomínka mi pokaždé vyvolá na tváři samolibý úsměv. Nejlepší facka všech dob.

Dokončí rozhovor s panem Motorkou a otočí se, tóga jí dramaticky zavlaže. Přistihnu se, jak uvažuju, jestli k ní nemám přijít a promluvit na ni. Ne jako fotbalová hvězda, ale prostě jako chlap, co nedokáže zvládnout, když ho někdo nemá rád.

Znovu si přihnu piva a Jane přejde k dalšímu chlápku u baru.

Uplyne několik minut a je vidět, že je z ní zjevně paf. Který chlap by nebyl? Ale podle toho, co z ní čiší, ten pocit není oboustranný. Pořád se rozhlíží, jako by čekala, až ji přijde zachránit nějaký rytíř.

Já to nejsem. Ale kdyby to situace vyžadovala, můžu to předstírat.

Dopiju zbytek piva a rozhodnu se oprášit brnění.

Ohlédnu se po neteřích, které jsou plně zabrané do hry.

Pak sklouznu ze stoličky a zamířím k té sani.

Kapitola 3

JANE

Jen co jsem vstoupila, bylo mi jasné, že v Carson's velký kšeft neudělám, i když Mitch byl milý a jevil mírný zájem o Amorův šíp, pak už to šlo rychle z kopce.

William, motorkář, který byl ve městě na dovolené, mou vizitku odmítl. Řekl, že je šťastně ženatý, což jsem ocenila.

Teď jsem se zasekla v rozhovoru s Bryanem, realitním agentem s pěstěnou bradkou.

Zpočátku jsem myslela, že pozoruju náznak šarmu. Mýlila jsem se.

Posledních trýznivých pět minut mluví jen o svém režimu v posilovně. Bicíky, tricáky, prsní svaly a teď, velkolepé finále, břišáky. „Chceš je vidět?“ zeptá se a já už v duchu koncipuju volání o pomoc.

Prst mám prakticky přilepený k vizitce, co jsem mu dala, a sunu ji milimetr po milimetru zpátky k sobě. Ale když vzhledne, zkamením. „Ne, to je...“

Pozdě. Vyhrnuje si košili. „Valcha. Ne pekáč buchet. Velkopekáč. Vidíš to?“

Vidím jen prales tmavých kudrnatých chlupů, přestrojených za břišáky. „Chceš si sáhnout?“ nabízí s něčím, co považuju za jeho představu svůdného úsměvu.

„Ne.“ Konečně se znovu zmocním své vizitky a sklouznu ze stoličky. „Tak jo, no, bylo skvělé tě poznat, ale...“

Jeho ruka mě chytne za zápěstí. „Kam jdeš? Já myslel, že mi chceš dát jednu tu vizitku, zlato. S tvým číslem telefonu.“ V očích má skelný výraz opileckého zájmu a já se v duchu tluču do hlavy, že jsem nevyjádřila jasněji svůj čistě profesní záměr.

Odtáhnu jeho ruku od své paže. „Jak jsem řekla. Těšilo mě, ale musím jít...“

„Beze mě?“ Vstane a nemohu si nevšimnout, že je znatelně menší než já. To je většina chlapů, a obvykle to funguje jako přírodní odpuzovač. Ale u Bryana ne. Neodbytně mě obejmě paží kolem ramen a snaží se mě natočit k sobě.

Prostě nádhera. Uvězněná malým pivem v podobě realitního agenta.

Než ho stihnu odstrčit, ozve se za mnou hluboký hlas: „Pusť tu dámu.“

Nějaký muž položí velké ruce na Bryanova ramena.

Otočím se a vzhlednu.

Tenhle nový chlápek je jako socha Davida. Velká, krásná, ramenatá dokonalost.

Velitelsky se tyčí, má blond vlasy splývající ve vlnách k ramenům a rámující obličej, zvýrazňující opálenou pleť, která vypovídá o dnech na čerstvém vzduchu.

Je to chlap, za kterým se všichni otáčejí.

To je fuk. Je to jen Jasper. Vyplážnu na něj jazyk.

Bryan mě pustí, ale neuleví se mi, protože jsem příliš dopálená při pohledu na hvězdného quarterbacka.

„Aha, jistě,“ zamžiká Bryan. „Já jsem, ehm, Bryan. Jsem tvůj velký fanda.“

„Ahoj, Bryane, mohl bys nám dopřát chvilku?“ Jasperův hlas zní klidně a vlídně. „Jane a já se známe dlouho, jsme dobří kamarádi a já bych si s ní rád pokecal.“

Dobří kamarádi? To je přehnané.

Bryan se odpotácí zpátky ke své stoličce, ve tváři zbožný obdiv a zklamání. „No, ehm, jasně, chlape. Skvěle tě poznat. Škoda s letošním playoff. Snad bude příští sezóna lepší.“

Jasper přimhouří oči. „Bude.“

Leknu se. Všichni vědí, že playoff jsme prohráli, protože Jasper v zápasu se Seattlem třikrát špatně přihrál.

Jasper se zjevně vzpamatuje, pak se otočí ke mně a blýskne svým protivným úsměvem, který říká: „Jsem miláček davů.“ Přejede mě pohledem, zastaví se u křídel připevněných popruhy na zádech. „Ahoj, anděli. Spadla jsi dneska z nebe jen kvůli mně?“

„Uf,“ zabručím. „Mám to ale kliku. Jasper mě zachránil.“

Posměšně se ukloní. „K službám. Jsi v pohodě?“

Chci zachovat obvyklou ledovou fasádu, ale štve mě, že se mi zčásti ulevilo díky jeho přítomnosti. Je milé vidět známou tvář.

„Jsem v pořádku. Ale tvou pomoc jsem nepotřebovala. Poradila bych si s ním.“

Zvedne jedno obočí. „Že by?“

„Umím se o sebe postarat,“ odseknu se vzpomínkou na všechna ta léta, která jsem zvládala naprosto skvěle, zvláště s Londyn.

Zvedne ruce, ucouvne. „Tak jo, tak jo. Promiň,“ řekne. „Jen to vypadalo, jako by tě osahával a tys o to nestála.“